

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 4.7.2006
KOM(2006) 360 endelig

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-
PARLAMENTET**

om opnåelse af bæredygtighed i EU's fiskeri ved hjælp af et maksimalt bæredygtigt udbytte

{SEK(2006) 868}

DA

DA

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-
PARLAMENTET**

**om opnåelse af bæredygtighed i EU's fiskeri ved hjælp af et maksimalt bæredygtigt
udbytte**

1.	Indledning	3
2.	Fordele, der kan opnås ved en strategi baseret på et maksimalt bæredygtigt udbytte (MSY)	4
2.1.	Hvordan nedgangen kan vendes.....	4
2.2.	Forbedring af fiskeriets økonomiske situation.....	6
2.3.	Forbedring af handelsbalancen	6
2.4.	Nedbringelse af genudsætningen og virkningen på ikke-målarter.....	6
3.	Hvordan forbedringerne kan opnås.....	6
3.1.	Generel strategi	6
3.2.	Ændringer i økosystemerne.....	7
3.3.	Langsigtede planer	8
4.	Forvaltning af justeringen	8
5.	Yderligere gennemførelse: de næste skridt.....	10
6.	Konklusion.....	11
BILAG A Uddrag af den gennemførelsesplan, der blev vedtaget på verdenstopmødet om bæredygtig udvikling i Johannesburg i 2002		12

1. INDLEDNING

Fiskeriet ville kunne opnå betydeligt bedre økonomiske resultater i EU, hvis overfiskningen blev gradvis nedtrappet. Det ville give fiskeriet økonomiske fordele i form af lavere omkostninger, bedre fangster, øget lønsomhed og mindre genudsætning.

Bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne er en klar forudsætning for et levedygtigt fiskeri og for, at dets potentiale kan blive realiseret fuldt ud, og derfor har EU-fiskeriforvaltningen på det seneste været lagt an på at genoprette de mest nedfiskede bestande. Selv om mange kommercielle bestande stadig kræver genopretningsforanstaltninger, er det på tide at begynde at forvalte EU-fiskeriet på en anden måde og at søge at opnå succes i stedet for blot at undgå fiasko.

EU og dets medlemsstater har på verdenstopmødet om bæredygtig udvikling i Johannesburg (september 2002) indgået en international politisk forpligtelse til at vedligeholde og genoprette fiskebestandene, så de kan give det maksimalt bæredygtige udbytte, med sigte på snarest og så vidt muligt senest 2015 at nå disse mål for nedfiskede bestande (bilag A).

Groft sagt er det maksimalt bæredygtige udbytte det maksimumsudbytte, der kan tages år efter år. Det kendetegnes ved en fiskeridødelighed, som i gennemsnit vil resultere i en bestandsstørrelse, som producerer det maksimale bæredygtige udbytte.

I denne meddelelse udstikkes der en ny politisk kurs for fiskeriforvaltningen i EU for at gennemføre denne strategi, hvilket skal ske ved at fremskynde overgangen til en mere langsigtet forvaltning, som er lagt an på at få det bedste ud af de levende marine ressourcers produktionspotentiale i EU, uden at udnyttelsen af dem bliver til skade for de kommende generationer. Dette er helt i tråd med den fælles fiskeripolitiks bredere mål, som er at sikre, at de levende akvatiske ressourcer udnyttes på en økonomisk, miljømæssigt og socialt bæredygtig måde.

Denne udvikling skal også ses i sammenhæng med den gradvise gennemførelse af den økosystembaserede tilgang til fiskeriforvaltningen, der også er et af den fælles fiskeripolitiks mål, og de integrerede tilgange, som der slås til lyd for i den nylige europæiske havstrategi¹, og det forberedende arbejde på at udvikle en EU-havpolitik. Når tiden er inde, vil Kommissionen forelægge yderligere forslag for at færdiggøre gennemførelsen af alle WSSD-forpligtelser.

Fordelene kan kun opnås, hvis fiskeriet udviser større tilbageholdenhed i en overgangsperiode. Det må overvejes nøje, hvor hurtigt ændringerne skal ske, og det er vigtigt, at de berørte parter bliver inddraget i beslutningsprocessen. Finansiell bistand i lighed med den, der er omhandlet i forslaget om en europæisk fiskerifond, vil kunne være med til at afbøde de sociale og økonomiske følger af begrænsningerne og vil kunne være påkrævet i en overgangsperiode, inden de økonomiske fordele kan opnås fuldt ud.

¹ KOM(2005) 505

I denne meddelelse redegøres der for, hvordan der i EU politisk kan gennemføres en fiskeriforvaltning baseret på et maksimalt bæredygtigt udbytte. I et arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene vedrørende denne meddelelse² findes der yderligere baggrundsoplysninger om den nuværende overfiskning af EU's fiskebestande og de potentielle fordele ved i EU at gennemføre en fiskeriforvaltning baseret på et maksimalt bæredygtigt udbytte.

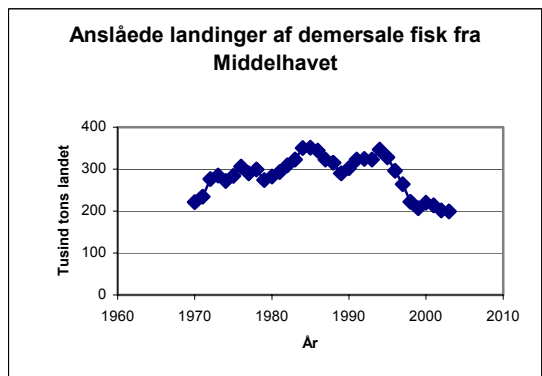
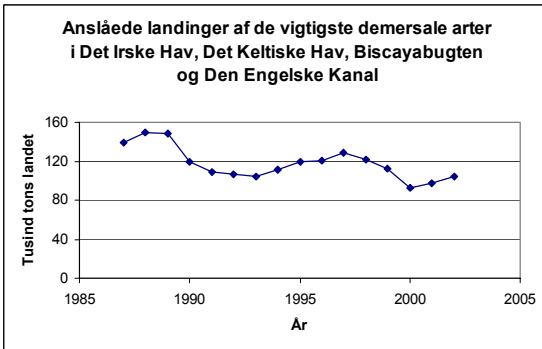
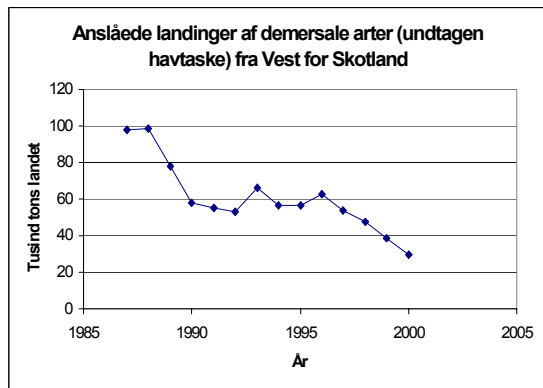
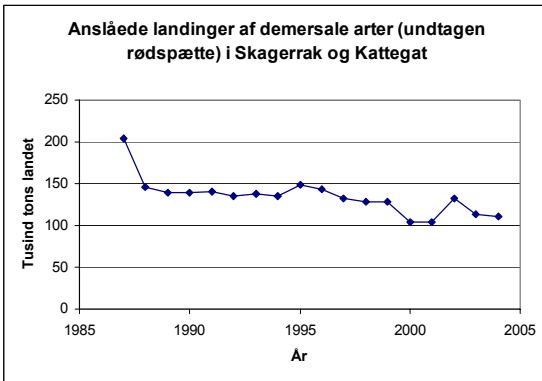
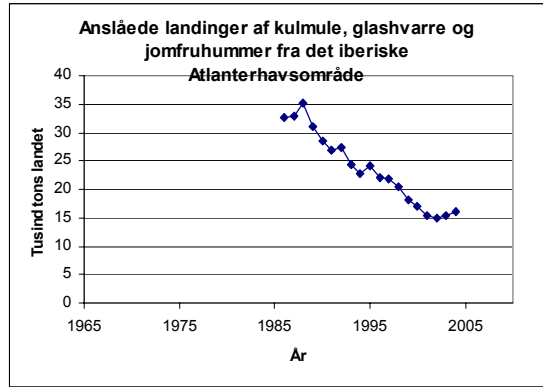
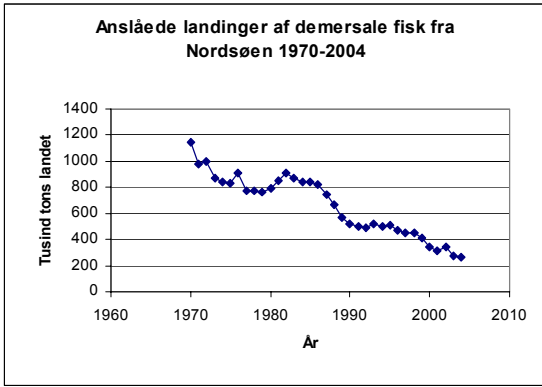
2. FORDELE, DER KAN OPNÅS VED EN STRATEGI BASERET PÅ ET MAKSIMALT BÆREDYGTIGT UDBYTTE (MSY)

2.1. Hvordan nedgangen kan vendes

Mens nogle bestande som sild og makrel udnyttes på en næsten bæredygtig måde, er fangsterne af mange EU-bestande af bundfiskarter faldet dramatisk i de seneste årtier (fig. 2.1). Der er simpelthen blevet fisket for meget i forhold til bestandenes produktionspotentialer.

Kommissionen mener, at gennemførelsen af bestandsforvaltningssystemer, der er baseret på et maksimalt bæredygtigt udbytte, vil kunne være med til at vende denne nedgang. Ud over at det forhindres, at bestandene bryder sammen, vil fiskebestandene også kunne vokse sig større, således at der bliver flere fiskerimuligheder med lavere omkostninger og en højere enhedsværdi til følge, hvilket igen giver større garanti for velstand. Større fiskebestande vil også udgøre en stødpude i tilfælde af miljøforårsagede svingninger i den årlige tilgang af ungfisk til bestanden.

² Teknisk baggrund for Kommissionens meddelelse om opnåelse af bæredygtighed i EU's fiskeri ved hjælp af et maksimalt bæredygtigt udbytte: en strategi for vækst og beskæftigelse. Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, SEC (2006)868.

Figur 2,1. Anslåede landinger af demersale arter i forskellige områder af EU's farvande. Kilde: ICES-skøn, undtagen for Middelhavet (FAO).

2.2. Forbedring af fiskeriets økonomiske situation

Fiskeri baseret på et maksimalt bæredygtigt udbytte vil reducere omkostningerne og øge fortjenesten for fiskeriet, fordi indsatsen pr. ton fisk, der fanges, (og de dertil knyttede omkostninger, som fx brændstofomkostninger) falder. Det bliver lettere for medlemsstaterne og dem, der lever af at fiske, at træffe deres valg, når der kan fanges flere fisk og opnås større velstand inden for fiskerierhvervet.

2.3. Forbedring af handelsbalancen

Importen udgør en stor konkurrencemæssig udfordring for EU's fiskeri. Ca. 60 % af den fisk, der konsumeres i EU, er importeret, og denne procentdel er endnu større, når det gælder demersale fisk (heltefamilien). I de seneste år er der blevet importeret over 10 mio. tons fisk om året.

Fisk fra bestande, der udnyttes på en sådan måde, at det næsten er i overensstemmelse med det maksimale bæredygtige udbytte, har en konkurrencemæssig fordel i form af et stabilt udbud (fordi leverancerne er sikret) og en høj kvalitet (fordi investeringerne i produkthåndtering kan betale sig på grund af mere stabile langtidsudsigter).

2.4. Nedbringelse af genudsætningen og virkningen på ikke-målarter

At nedbringe fiskeridødeligheden er den bedste enkeltløsning på genudsætningsproblemet. Fisk genudsættes, fordi de, når de er blevet taget om bord på et fiskerifartøj, er for små, af for lav værdi eller også ikke er fanget inden for den til rådighed værende kvote.

Når der fiskes på grundlag af et maksimalt bæredygtigt udbytte, er andelen af store og værdifulde fisk i fangsten større. For hver ton landet fisk, der kan afsættes, vil der være færre fisk, som skal genudsættes.

Fiskeri efter kommercielle arter kan ofte også forstyrre levesteder og skade arter, der ikke er kommercielle arter, herunder delfiner og marsvin. Nedbringes fiskeridødeligheden fra det nuværende niveau til et MSY-niveau, vil bifangsterne af ikke-målarter falde.

3. HVORDAN FORBEDRINGERNE KAN OPNÅS

3.1. Generel strategi

For at fiskene kan blive større, og der dermed kan opnås en højere værdi og et større udbytte, når de fanges, bliver vi nødt til at begrænse andelen af fisk, der fanges i havet³. I begyndelsen betyder det, at fangsterne skal nedskæres, men efterhånden som bestandene bliver sundere, vil fangsterne kunne øges på en bæredygtig måde.

³ Dette måles normalt som den årlige fiskeridødelighed, der svarer til den mængde fisk, der fanges i løbet af et år, divideret med den gennemsnitlige bestand, som kan befiskes i havet i løbet af året. En teknisk

At forsøge at genopbygge fiskebestandene uden en langsigtet strategi er en risikabel og vanskelig opgave. Det er vanskeligt at måle fiskepopulationer, og mens fiskeri har den største indflydelse på bestandens tilstand, spiller andre faktorer som miljøforandringer og ungfisktilvæksten også en rolle. Fiskeriforvaltningen må lægges an på bæredygtighed og stabilitet, således at man søger at finde en balance mellem fangstindsatsen og bestandenes produktionskapacitet. Dette kan gøres ved gradvis at reducere antallet af fiskerfartøjer eller deres fiskeriindsats.

For at give fiskerne mulighed for at tage det maksimalt bæredygtige udbytte af bestanden skal det fastsættes, hvilken befiskningsgrad der er passende for hver bestand på grundlag af den bedste foreliggende videnskabelige rådgivning. Det skal også besluttes, hvor store årlige justeringer der skal foretages, for at dette mål kan nås. Beslutningerne bør gennemføres på grundlag af langsigtede planer som fastsat i rammeforordningen om den fælles fiskeripolitik.

Kommissionen vil ved udarbejdelsen af forslag til langsigtede planer se på en bred vifte af instrumenter, som fx metoder til årlige justeringer af TAC'erne og justeringer af fiskeriindsatsen, under hensyntagen til forsigtighedsprincippet. Eventuelt kan der inddrages tekniske foranstaltninger, som fx lukning af områder eller regler for fiskeredskabers struktur.

Principielt bliver det nødvendigt at holde øje med de ønskede langsigtede planer, herunder mængder, indsats og tilknyttede foranstaltninger, fordi økosystemerne og miljøforholdene ændrer sig med tiden.

3.2. Ændringer i økosystemerne

Det er yderst usikkert, hvordan de marine økosystemer vil udvikle sig i forhold til klima- og vejrændringer. Selv om disse faktorer og andre miljøfaktorer helt bestemt kan have indflydelse på fiskebestandene, har fiskeriet i mange tilfælde den største indflydelse. Udnyttes fiskebestandene mindre intenst, vil mange af dem bedre kunne modstå økologiske forandringer.

Et forsøg på at forvalte en fiskebestand for at opnå en målstørrelse kan kræve store ændringer af fiskeriet for at opveje miljøændringer på kort sigt. Det ville skabe uacceptabel ustabilitet inden for erhvervet, og det foretrækkes derfor, at fisken høstes på et støt og bæredygtigt grundlag⁴.

Efterhånden som fiskeridødeligheden falder og bestandene genopbygges, vil man få mere viden, og målene for den langsigtede forvaltning skal justeres for at tage hensyn til ny viden om økosystemerne og deres produktionspotentialer.

Det er vigtigt at holde de marine økosystemer i balance. At nedfiske en art for at opnå større udbytte af en anden er meget risikabelt, fordi erhvervet kommer til at blive økonomisk afhængigt af færre ressourcer og bliver mere sårbart over for faldende bestande.

redegørelse for anvendelsen af denne parameter ved gennemførelsen af en MSY-strategi findes i det arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, som er vedlagt denne meddelelse.

⁴

I arbejdsdokumentet beskrives fordelene ved denne høstmetode.

Fiskeriet efter alle arter i et økosystem bør normalt være mindre end det fiskeri, som svarer til at opnå et maksimalt bæredygtigt udbytte på lang sigt. I nogle fiskerier ("blandede fiskerier") kan en række arter fanges på samme fangstrejse. For at undgå utilsigtet overfiskning af en art som bifangst kan det blive nødvendigt at lade yderligere foranstaltninger, som fx ændringer af fiskeredskaber og lukning af områder og fangstperioder, indgå i nogle langsigtede planer.

3.3. Langsigtede planer

Langsigtede planer bør være det primære instrument til at gennemføre den nye strategi. Kommissionen mener, at planerne bør udarbejdes på følgende måde:

- De berørte parter, dvs. fiskerne, forbrugerne og andre aktører, bør høres.
- Uvildig videnskabelig rådgivning skal danne grundlag for planerne.
- Der vil blive taget behørigt hensyn til de foreslåede foranstaltningers økonomiske, sociale og miljømæssige virkninger.
- I planernes bør der fastsættes en målbefiskningsgrad og en måde, hvorpå det mål gradvis kan nås - planerne skal ikke indeholde nogen regler for biomasseforvaltning.
- Planerne bør også være lagt an på at mindske fiskeriets skadelige virkninger på økosystemet.
- Hvis forskellige bestande normalt fanges sammen, bør planerne indeholde tekniske foranstaltninger for at sikre, at alle bestandene befiskes i overensstemmelse med de respektive mål, der er sat for dem.
- Planerne kan også omfatte mulighed for, at nogle bestande udnyttes i mindre grad, end det maksimalt bæredygtige udbytte tillader, mod at der opnås større produktivitet for andre arter.
- I planerne bør der være opstillet mål uanset bestandens biologiske tilstand, når planerne træder i kraft, selv om der kan kræves strengere bevarelsesforanstaltninger, hvis en bestand er kraftigere nedfisket.
- Hvis den videnskabelige rådgivning på grund af manglende data eller andre omstændigheder ikke kan kvantificere de foranstaltninger, der kræves for at nå et maksimalt bæredygtigt udbytte, bør planerne indeholde passende retningslinjer.
- Planerne og målene i dem skal regelmæssigt tages op til revision.

4. FORVALTNING AF JUSTERINGEN

EU og dets medlemsstater har forpligtet sig til at nå MSY-målet. Nu må vi beslutte, hvor hurtigt ændringerne skal ske for at nå målet, og hvordan overgangen skal forvaltes. Om det vil lykkes at gennemføre den nye strategi, afhænger i høj grad af fiskeriets evne til at tilpasse sig de nye forhold på nationalt plan.

Når der først er vedtaget langsigtede planer med fastsættelse af passende mål for bestandene, skal medlemsstaterne træffe afgørelse om, hvor hurtigt ændringerne skal ske, for at målene kan nås, og hvordan overgangen skal forvaltes. Ændringerne kan forvaltes på to måder:

1. En måde at gøre det på er at fokusere på den økonomiske effektivitet ved at reducere fiskerikapaciteten, investeringerne og beskæftigelsen til det niveau, der kræves for at opnå det maksimalt bæredygtige udbytte. Fangsterne bliver større, fiskerflåden bliver mindre, der vil blive beskæftiget færre fiskere (selv om beskæftigelsen inden for forarbejdning på land vil kunne øges), fiskeriet bliver mere lønsomt, og fiskerireglerne bliver enklere og mindre byrdefulde. I nogle fiskerier og nogle medlemsstater er der mangel på kvalificerede fiskere, så her kan de sociale konsekvenser af, at flådens størrelse mindskes, være begrænsede.
2. En anden måde at gøre det på er at beholde det nuværende beskæftigelsesniveau på bekostning af økonomisk effektivitet. Det betyder, at flådens størrelse bevares, men at fiskeriet effektiviteten reduceres, ved at fartøjernes kapacitet til at fange fisk begrænses (fx ved at deres størrelse, effekt eller fiskeredskaber begrænses), eller ved at der indføres begrænsninger i antallet af dage til havs. Nogle medlemsstater har allerede anvendt disse instrumenter, og EU har i de sidste tre år haft indført restriktioner med hensyn til antallet af dage til havs i flere demersale fiskerier. Sammenholdt med nu ville de samlede fangster være større, fiskerflåderne ville være underkastet mere restriktive bestemmelser, beskæftigelsen og fartøjsaktiviteten ville i højere grad være på deltid, men fiskeriet ville være mere lønsomt, fordi fangsterne ville blive opretholdt, mens de variable omkostninger (fx brændstofomkostninger) ville falde. Går man over til fiskeri i mindre målestok med lavere fiskeriet effektivitet, vil det også kunne give øgede udbytter og samtidig have mindre direkte virkning på beskæftigelsen til havs. Beskæftigelsen kan bevares, selv om fiskeriet reduceres, hvis man går over til mindre kapitalkrævende former for fiskeri.

Den første af de to fremgangsmåder indebærer, at de nationale flåders kapacitet skal indskrænkes, hvilket ifølge Kommissionen er den fiskeriforvaltningsforanstaltning, der er lettest at kontrollere. Uanset hvilken fremgangsmåde der vælges, bliver ændringerne lettere at forvalte, hvis de indføres gradvis, så det er vigtigt at få begyndt snarest muligt.

Valget af økonomisk strategi for fiskeriet træffes nationalt, da det er medlemsstaterne, der afgør, hvordan fiskerimulighederne skal fordeles på nationalt plan⁵. EU's vigtigste rolle er i den forbindelse at levere forvaltningsreglerne for nedtrapning af overfiskningen. EU ville også kunne støtte strukturændringer i fiskeriet ved hjælp af det nuværende finansielle instrument til udvikling af fiskeriet (FIUF) og den foreslåede europæiske fiskerifond. Via disse instrumenter stilles der midler til rådighed til at tilpasse eller opkøbe fiskerifartøjer, omskole fiskere til andre

⁵ Artikel 20, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2371/2002.

erhverv og stimulere økonomien både inden for den del af fiskerisektoren, der ikke udøver selve fiskeriet, og uden for fiskerisektoren.

Selv om det er op til medlemsstaterne at vælge en økonomisk strategi, gør Kommissionen opmærksom på, at andre løsninger end udtagning tidligere har været problematiske at håndhæve og acceptere socialt, for det er vanskeligt at opretholde en alt for stor fiskerflåde uden at anvende den.

Det er naturligvis nødvendigt, at der foretages analyser af de økonomiske og sociale virkninger af omfattende ændringer i fiskeriforvaltningen, før ændringerne gennemføres. De forhold, der kendetegner hver enkelt flåde, kan imidlertid variere meget fra medlemsstat til medlemsstat og fra det ene fiskeri til det andet. På grund af denne forskelligartethed kan det ikke lade sig gøre at foretage en generel social og økonomisk konsekvensanalyse. I stedet foreslår Kommissionen, at der anvendes en regional og fiskerispecifik tilgang som beskrevet i følgende afsnit. Rådet får mulighed for at overveje, hvilken strategi der skal vælges for hvert fiskeri på baggrund af Kommissionens konsekvensanalyse og udtalelse fra de regionale rådgivende råd (RAC).

5. YDERLIGERE GENNEMFØRELSE: DE NÆSTE SKRIDT

I de kommende år vil Kommissionen foreslå langsigtede planer med henblik på at tilpasse fiskeriet efter alle de vigtigste fiskebestande i EU's farvande, således at der kan opnås et maksimalt bæredygtigt udbytte. For bestande, der forvaltes i fællesskab med tredjelande, vil Kommissionen forsøge at nå frem til fælles forvaltningsaftaler med samme formål.

Planerne bliver fiskeribaseret og kommer til at vedrøre grupper af fiskebestande, der fanges sammen.

De bliver udarbejdet efter følgende vejledende principper:

- a) Kommissionen vil ved udarbejdelsen af sine forslag aktivt høre RAC'erne.
- b) Kommissionen vil udarbejde vurderinger af planens implikationer i nært samarbejde med de pågældende RAC'er.
- c) De langsigtede planer kommer til at omfatte programmerede indskrænkninger af fiskeriet, som hovedsagelig opnås ved justeringer af de samlede tilladte fangstmængder og forvaltning af fiskeriindsatsen, men eventuelt også ved indførelse af tekniske foranstaltninger.
- d) Planerne kan indeholde elementer, som fx grænser for, hvor meget fiskerimulighederne kan ændres fra det ene år til det andet, og vil blive udformet, så der sikres en stabil og glidende overgang, og kan til det formål indeholde forud fastlagte foranstaltninger og betingelser for anvendelsen af foranstaltningerne.
- e) De langsigtede planer bør ajourføres med ca. fem års mellemrum.
- f) Foranstaltninger, der sikrer, at planerne efterleves, udgør en integrerende del af processen.

g) De langsigtede planer kan eventuelt indeholde milepæle, der anvendes til at måle, om der er sket fremskridt i retning af at nå det maksimalt bæredygtige udbytte.

Ved gennemførelsen af denne proces vil Kommissionen give højeste prioritet til de fiskerier, hvor erhvervet har støttet en særlig strategi gennem RAC'erne, og til de fiskerier, hvor der kan opnås de hurtigste bevarelsesfordele og økonomiske fordele ved at satse på fiskeri baseret på et maksimalt bæredygtigt udbytte.

Det vil tage tid at etablere et fuldstændigt sæt langsigtede planer for at nå MSY-målet. Mens der forhandles om forslag til de langsigtede planer, er det nødvendigt at sørge for, at der i EU's årlige forvaltningsbeslutninger tages hensyn til 2015-målet, og at det i det mindste ikke bliver vanskeligere at nå det.

Som et første skridt i denne proces bør EU med virkning fra 2007 vedtage forvaltningsbeslutninger, der sikrer, at fiskeriet ikke øges for nogen bestand, der allerede overfiskes.

Processen foregriber ikke andre foranstaltninger, som fx genopretningsplaner, der på grundlag af forsigtighedsprincippet træffes for at mindske risikoen for nedfiskning af bestandene på kort sigt.

6. KONKLUSION

Fiskeri er i sig selv en risikofyldt beskæftigelse, ikke mindst på grund af de marine økosystemers foranderlighed. De seneste årtiers vedvarende overfiskning har dog ført til nedfiskning af bestandene, mindre fangster og stigende fangstomkostninger. Af den grund er fiskerne blevet udsat for unødige risici og er blevet påført unødige udgifter, og det manglende udbud har måttet dækkes ved hjælp af importerede eller opdrættede fisk.

Det bør der gøres noget ved. Kommissionen vil tage ansvaret for at udarbejde solide forslag på grundlag af den bedste foreliggende videnskabelige viden og efter omfattende høring af de berørte parter. Den opfordrer medlemsstaterne og fiskeriet til at deltage i processen. Opfyldes de forpligtelser, der blev indgået på verdensstopmødet om bæredygtig udvikling, vil fiskeriet kunne drives under sikrere forhold med færre risici, og det vil kunne blive mere lønsomt.

BILAG

Uddrag af den gennemførelsesplan, der blev vedtaget på verdensstopmødet om bæredygtig udvikling i Johannesburg i 2002

31. For at opnå bæredygtigt fiskeri er det nødvendigt at træffe følgende foranstaltninger på alle niveauer:

- a) at vedligeholde eller genoprette fiskebestandene, så de kan give det maksimalt bæredygtige udbytte, med sigte på snarest og så vidt muligt senest 2015 at nå disse mål for nedfiskede bestande
- b) at ratificere eller tiltræde og i praksis gennemføre de relevante FN-aftaler og eventuelt tilknyttede regionale fiskeriaftaler eller -ordninger, især aftalen om gennemførelse af bestemmelserne i De Forenede Nationers havretskonvention af 10. december 1982 for så vidt angår bevarelse og forvaltning af fælles fiskebestande og stærkt vandrende fiskearter og aftalen af 1993 om fremme af fiskerfartøjers overholdelse af internationale bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger på det åbne hav
- c) at gennemføre adfærdskodeksen for ansvarligt fiskeri af 1995, idet der tages hensyn til udviklingslandenes særlige krav, jf. kodeksens artikel 5, og de relevante internationale handlingsplaner og tekniske retningslinjer, som De Forenede Nationers Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisation har vedtaget
- d) snarest at udarbejde og gennemføre nationale og eventuelt regionale handlingsplaner, at gennemføre de internationale handlingsplaner, som De Forenede Nationers Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisation har vedtaget, især den internationale handlingsplan for forvaltning af fiskerikapaciteten, senest i 2005 og den internationale handlingsplan, der tager sigte på at forebygge, afværge og eliminere ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri, senest i 2004. At indføre effektiv overvågning, rapportering og kontrol af fiskerfartøjer, også fra flagstaternes side, og håndhævelse af reglerne for at fremme den internationale handlingsplan, der tager sigte på at forebygge, afværge og eliminere ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri
- e) at tilskynde til, at der i relevante regionale fiskeriforvaltningsorganisationer og -ordninger tages behørigt hensyn til kyststaternes rettigheder, pligter og interesser og udviklingslandenes særlige krav ved behandlingen af spørgsmålet om fordeling af fiskeressourcerne i forbindelse med fælles fiskebestande og stærkt vandrende fiskearter på grundlag af bestemmelserne i De Forenede Nationers havretskonvention af 10. december 1982 for så vidt angår bevarelse og forvaltning af fælles fiskebestande og stærkt vandrende fiskearter på det åbne hav og i eksklusive økonomiske zoner
- f) at fjerne subsidier, der bidrager til ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri, samt overkapacitet, og samtidig færdiggøre arbejdet i Verdenshandelsorganisationen på at afklare og forbedre WTO-bestemmelserne om fiskeristøtte under hensyntagen til fiskeriets betydning i udviklingslandene
- g) at forbedre donorkoordineringen og partnerskaberne mellem internationale finansielle institutioner, bilaterale agenturer og andre aktører for at sætte

udviklingslandene, især de mindst udviklede lande og små udviklingsøstater og lande med overgangsøkonomi, i stand til at udvikle deres nationale, regionale og subregionale muligheder på infrastrukturuområdet og for så vidt angår integreret forvaltning og bæredygtig udnyttelse af fiskeriet

h) at støtte den bæredygtige udvikling af akvakultur, herunder akvakultur i lille målestok, på grund af dens stigende betydning for fødevareforsyningsikkerheden og den økonomiske udvikling.